

бърза да се измъкне отъ Бѣлградъ. Една сутринь той се намѣрилъ на скелата на Сава рѣка, за да заmine за Землинъ. Нашитъ момчета го заграждатъ тамъ и му казватъ, че ще го хвърлятъ въ Сава, ако не остави паритъ тукъ. Селемински билъ придруженъ тогава отъ секретаря на руското консулство, който започналъ да вика полицията и дига гюрюлтия. Така Селемински успѣлъ да се качи на вапорчето и заминалъ за Землинъ, а оттамъ съ пасаджерский вапоръ заминалъ за Румжния.

Българскитъ младежи започнаха да се събиратъ всѣкий день сѣ повече отъ разни градове изъ България и Румжния, като очакваха да постѣпятъ като въстаници за освобождението на България.

Слѣдъ това виенскитъ българи писаха на Раковски, че Конаки Богориди заминалъ съ д-ръ Рашка Петровъ за Груя (паланка на Дунава срѣщу Сърбия), гдѣто чака да се срѣщне съ него, и отъ тамъ да заминатъ за Бѣлградъ, за това Раковски да отиде веднага на това мѣсто.

Раковски отпътува тутакси на указаното мѣсто. Тамъ той се срѣщналъ съ Богориди, д-ръ Рашка и други българи отъ Турну-Могурели и Кральова. Богориди и Рашко тукъ прѣдали на Раковски още 2000 минца. Но какво сж говорили Богориди и Раковски не можавъ да разбере отъ д-ръ Рашка нищо, понеже Богориди говорилъ на особно съ Раковски.

Когато се върна Раковски въ Бѣлградъ, искахъ да го разпитамъ, какво е рѣшилъ съ Богориди, и защо той не дойде въ Бѣлградъ, спорѣдъ както бѣхме уговорили въ Виена. Раковски ми каза: азъ го направихъ да си иде той въ Букурещъ. Богориди, каза Раковски, има притенцията да става князь на България, азъ му дадохъ да разбере, че не му отстъпвамъ мѣстото си. Ако иска той да става князь, нека иде той самъ съ въстаницитъ по балканитъ, а не да ида азъ, да ръководя въстанието и да се излагамъ за него. Отъ това разбрахъ, че сж се спрѣкали и че Богориди познавалъ добрѣ